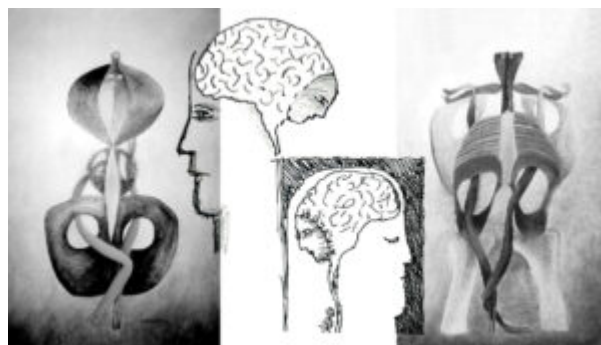

ARTA CA FILTRU AL REDESCOPERIRII REALITĂȚII

Autor: Devis Grebu | 23 februarie 2022

ARTA este un filtru prin care lumea înconjurătoare este transformată de către artist, uneltele sale fiind elemente ale propriei experiențe și ale percepțiilor care modelează subiectiv răspunsurile sale către acea lume.

ARTA - atât ca „proces” sau ca „produs” - este o revizuire a realității. Scopul său este de a ajuta privitorii să „vadă” ceea ce nu văzuseră până atunci, să-i facă să reflecteze asupra celor ce văd, să-i îndemne să cugete în urma celor văzute... prin intermediul

artistului, adică al artei.

Eu am avut un profesor excepțional (la secția de pictură, unde mi-am desăvârșit studiile universitare), regretatul Catul Bogdan (RIP). El m-a învățat - artistic - secretul „griurilor-colorate”. Din care cauză - folosindu-le - criticii de artă care mi-au urmărit și studiat evoluția, au constatat că - astfel - eu pot transmite mesaje extrem de violente, prin mijloace armonioase, sofisticate. Chiar s-ar putea ca impresiile mele despre „viață” să le reflectez creativ prin contrastul dintre violențele ideatice față de sensibilitatea transmițerii lor. Iar folosirea atâtor mijloace estetice pentru a le exprima m-a condus și împins către refuzul „specializării”. Care devine - pe parcurs, folosită de „unii” (celebrități, la modă) fără limită - atât de repetitivă, banală, plictisitoare...

Într-un cuvânt: manieristă!

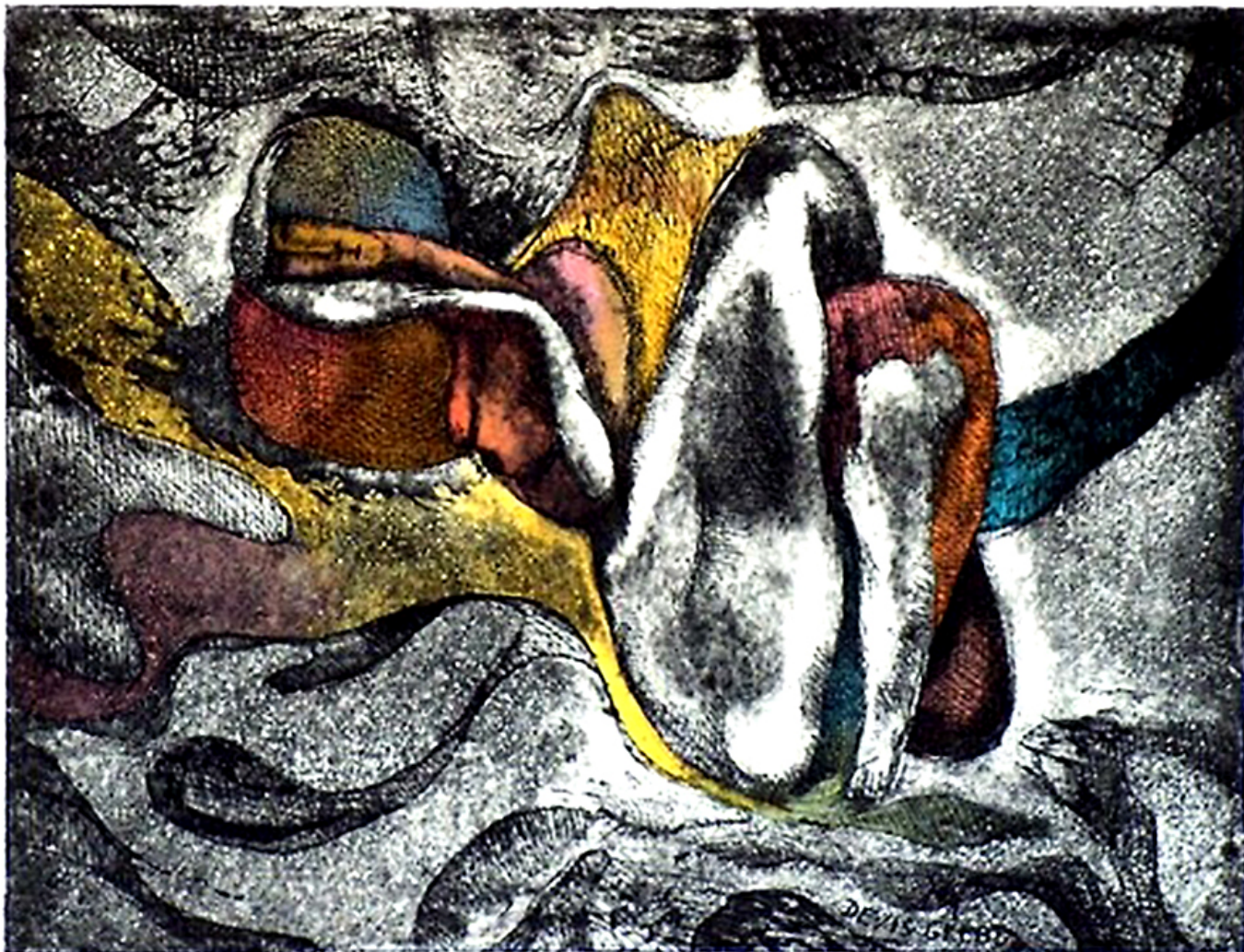
În schimb, pe mine fiecare tehnică estetică mă interesează, intrigă, atrage... Fiind de-a dreptul stimulat să le explor, parcurg, încerc, învăț. Eventual să le și combin. Desigur, din cauza temperamentului meu, turmentat, nesățios, provocator al permanentului gust pentru risc, aventură... Totuși, recunosc că - în general - alegerea mediului specific depinde mai cu seamă de ideea și spațiul în cadrul căruia doresc s-o încadrez. Dar, în cele din urmă - și, în definitiv - ce anume-mi generează emoția și admirația este alianța spontanității cu sinceritatea, printr-o surprinzătoare armonie.

Adică STILUL! Care cred că este unica traiectorie prin care un/o individ/ă se debarasează de toate elementele constitutiv-neesențiale, obstrucționându-i viziunea. Este rezultatul unei „magice” combinații a culturii generale cu vocația.

Căci cultura generală, adică studiile + experiența proprie, deschid și apoi măresc orizontul imaginației, înlesnind folosirea bogată a „vocabularului”. Nu cel literar, ci cel estetic, întru descoperirea unei realități supra-dimensionate. Este substanța nutritivă pe care o găzduim în adâncurile ego-ului...

Și cred că vocația pornește așa, fiind lansată odată cu darul personal al unui mod specific de exprimare, dar... nu se poate dezvolta fără tenacitate și efort constant, pentru a obține măiestria specificității uneltelor tehnice. La toate aceste elemente esențiale trebuie adăugate sensibilitatea, temperamentul și ținta finală.

În ceea ce mă privește, n-am încercat vreodată să apar, să mă comport și/sau să-mi exprim creațiile în mod ostentativ-original, din moment ce eu cred că originalitatea nu trebuie să fie o țintă în sine. Această particularitate este, de fapt, rezultatul și recompensa firească, după străbaterea acestui lung și dificil efort.

Pentru ca, în sfârșit - precum Henry Miller a scris - să-mi pot auzi, dar - mai ales, asculta „...sunetul propriei mele voci...”.